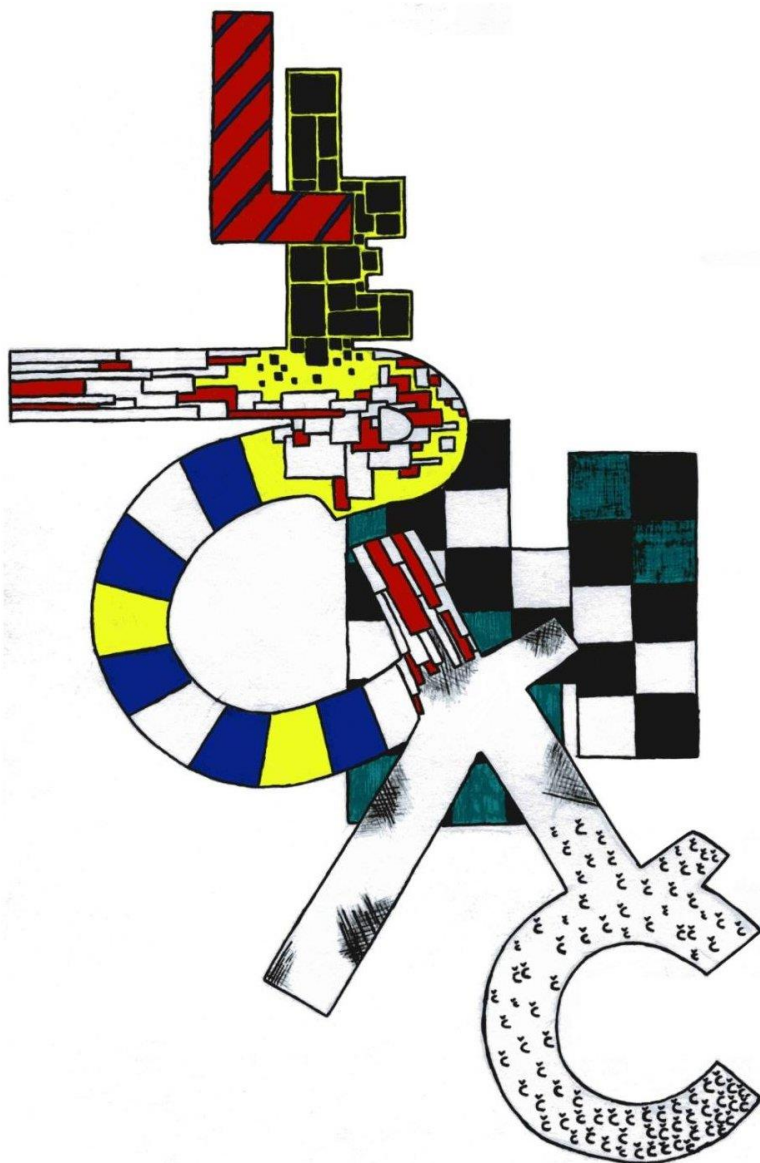

Humor, nebo snaha někoho ztrapnit?

Český televizní humor prošel v poslední době překotným vývojem. Přispěly však tyto změny k tomu, že se dnes před televizními obrazovkami smějeme více? Je současný vtip na stejné úrovni, jako by dříve? Nedošlo pouze k detabuizaci všech témat a násilnému vytváření legrace ze všeho, co kolem nás je, bez hlubšího zamyšlení?

Někteří současní komikové se chovají, dle mého mínění, poněkud bezbřezě, jakoby se řídili pravidlem „Musíme udělat legraci vždy“, což vede přirozeně ke stálému zostřování výrazů i práce s tématy. Tímto přístupem se ale pomalu stírá jemná hranice mezi tím, co je vtipné, a co už je faux pas, či hůře urážlivé. Když si vzpomeneme na show paní Bubílkové „Politická střelnice“, nalezneme zde velice zábavné momenty české politiky, nicméně některé rádobý humorné narážky zašly hluboko k hranici s vulgaritou nebo osobním útokem. Nemělo by jít spíše o odlehčení situace pomocí nového, nečekaného pohledu na problematiku?

Na pomyslném druhém břehu nalezneme humoristy, jejichž vtipy vyžadují jisté znalosti či umění povznést se nad jazyk... Jedná se o zábavu, která není budována na potřebě někoho ztrapnit, naopak spíše odlehčuje zažitě stereotypy z historie, umění, vědy i jiných oblastí lidské činnosti. Nedávno jsem viděl pořad o sympoziu cimrmanologů s oponentem z Rakouska. Při tomto vysílání bylo možné se zasmát, aniž by někdo někoho zdiskreditoval. Pravděpodobně jsem ani

nestačil zaznamenat všechny narážky. Podle mého názoru dnes chápou lidé tento typ inteligentní zábavy méně, než tomu bylo dříve, proto vidíme podobné programy na obrazovkách jen zřídka.

Jaký postoj tedy zaujmout k současnému stavu televizní zábavy? To záleží na každém z nás, jaký druh humoru preferujeme...

Josef Šikula (G8)

Gastronomická soutěž studentů angličtinářů *Cookies* CMGaSOŠPg Brno, 13. 2. 2015

1. místo: PMP2

2. místo: PMP4

3. místo: G4

**Gymnasia cantant
Orlová, 17. 3. 2015**

**XXII. ročník Celostátní přehlídky
zájmové umělecké činnosti
církevních škol
Odry, 17. - 19. 3. 2015**

Foto © www.cssodry.cz

Expedice Nepál 2015

Na konci března 2015 jsme vzletli z Letiště Václava Havla směrem k Nepálu – místu naší třítydenní dovolené. Výpravu tvořili čtyři muži: můj táta, Libor a Míla (naši známí) a já. Vyrázili jsme sami, bez cestovky, jen s krosnami a eury v peněženkách. V Dubaji jsme měli přestoupit do jiného letadla, které však letělo až za deset hodin, a tak jsme si udělali krátký výlet do města mrakodrapů. Mrakodrapy jsme viděli, ale tím to končilo – v ulicích historického centra bylo úplně mrtvo. Ve zkroucených polohách jsme těch pár hodin dospali na letišti a pak jsme odletěli do Káthmándú – hlavního města Nepálu.

V Káthmándú nás čekal kulturní šok. Nejprve se na nás vrhlo asi deset taxikářů, a to hned, jakmile jsme vyšli z letiště. Dohodli jsme se s nejlevnějším z nich, namáčkli se do malého taxíku a už jsme jeli přímo do města. Tam jsme se ubytovali v hotelu a vyrazili na noční procházku městem. Úzké uličky, fascinující chuchvalce drátů na sloupech, jen několik Nepálců procházejících s úsměvem kolem.

Druhý den ráno jsme procházeli městem, které už bylo docela jiné. Ulice byly sice stejné, ale nyní přeplněny lidmi, provizorními tržnicemi, rikšami, taxíky, motorkami a zase lidmi. Celá ta směsice vytvářela obrovský ruch. Všudypřítomný smog a prach ve vzduchu překrývala vůně vonných tyčinek, doutnajících před každým obchodem. Občas v zemi zela díra do kanalizace. Skoro na každém kroku byla hinduistická kaplička nebo socha pomazaná červenou barvou a posypaná květy. Když jsme zabočili ně-

kteou postranní ulicí do dvora, hluk najednou utichl, zavládl nečekaně klid a my jsme stáli před buddhistickou stúpou – bílou kopulí s modlicími mlýnky na svém obvodu a špičkou s vyobrazením Buddhových očí, ze které vedly do všech směrů barevné modlitební praporky. Nikým neopravované domy nevárské architektury (ostatně jako všechny památky). Slumy na břehu řeky. To je jen zlomek z toho, jak vypadá Káthmándú.

Autobusem jsme se dopravili do Pokhary. Cesta byla dlouhá a během ní jsme minuli tři nehody s mrtvými těly. Docela síla. Silniční provoz je asi ta nejnebezpečnější věc v Nepálu. My jsme naštěstí dorazili do Pokhary v pořádku. Z Pokhary se podnikají treky do Himalájí a výstupy na Annapurnu. Tam jsme také mířili, tedy do ABC (Annapurna base camp). Před výstupem nás zastavila Tibeťanka, prodávající náramky a prsteny. Nakonec si od ní každý z nás koupil jeden náramek pro štěstí. Já ten svůj doteď nesundal. Pak jsme konečně vyrazili kupředu a vzhůru. Himaláje jsou v porovnání s ostatními horami o dost vyšší a strmější, takže jsme museli zvedat hlavy trochu výš, abychom měli nějaký rozhled. Jen o několik stupňů, ale byl to velký nezvyk. Na obzoru se většinu cesty rýsovala osmitisícová Annapurna I, která už z dálky působila hrozně mohutně. Po cestě jsme procházeli kolem schodovitých rýžových políček, míjeli dobrosrdečné Nepálce a těžce naložené šerpy, mnohdy následující nenaložené turisty, a vysprchovali se v chladném vodopádu. Relaxovali jsme v horkých pramenech nad hučící řekou, načež nás čekalo asi 2000 schodů vzhůru. Procházeli jsme

lesem rododendronů, posetých růžovo-červenými květy. Stále jsme stoupali.

Asi po týdnu jsme konečně doputovali k úpatí Annapurny I - do ABC, které i při své nadmořské výšce 4130 m bylo stále na dně údolí. Chvilku potom, co jsme zalezli do jídelny zdejší lodge (jednoduchá levná ubytovna), začala kolem vířit vánice. V noci ale vše utichlo a ráno jsme se probrali do slunečního svitu, ozařujícího vrcholky hor. Kousek od ABC byla hora kamení, z jejíhož vrcholku byly nataženy snad stovky barevných praporek. Hned za ní spadal dolů téměř kolmý sráz, který ústil do menšího údolí s hrbolatým kamenným dnem, místy čnicím ze sněhu. A všude dokola se vysoko nad hlavu tyčily vrcholky Annapurny. Tam jsem naplno poznal, proč je údolí Annapurny posvátné. Byl to jeden z nejsilnějších zážitků z celého Nepálu.

Cestu zpět jsme zvolili vedlejším údolím. Nejdříve jsme šli stále rovně po úbočí. Pak najednou začala stezka rapidně stoupat, klesat, stoupat a zase klesat. Byl to asi nejnáročnější úsek treku, po kterém už jsme měli schodů po krk. Naštěstí cesta vedla už jen mírným tempem dolů. Scházeli jsme po hřebeni a měli přitom výhled do celé okolní krajiny. Byla to nádhera. Po dvou týdnech treku jsme došli zpět do Pokhary.

Posledních pár dnů jsme se rozhodli strávit v Čitváu – největším nepálském národním parku a rezervaci nosorožců indických současně. Udělali jsme si tam výpravu do džungle s průvodcem. Procházeli jsme mezi stromy, buší i savanou. Za celou dobu jsme viděli asi deset nosorožců, krokodýly, aligátory a množství ptáků. Tygra jsme nepotkali, ale narazili jsme na strom, ve kterém byly obrovské

rýhy od jeho drápů. Z toho šel opravdu velký respekt. Další den jsme si půjčili kola na malou projížďku. Vypadalo to asi hodně vtipně, jelikož kola byla hodně malá, takže se při šlapání kolena zvedala nad řídítka. Dojeli jsme lesem kolem termitišť k průzračnému jezeru, kde jsme sedli na zem a jen se dívali. Krása.

Pak už nás čekal návrat do Káthmándú. Ještě jsme nakoupili pár suvenýrů, dárků a jiných věcí a navštívili několik památek. Konec naší návštěvy Nepálu se už neodvratně blížil. Rozloučili jsme se s Nepálem a nasedli na desetihodinový let zpět do naší milé rodné země. Já jsem si však slíbil, že se tam ještě někdy v životě podívám. Kdo ví, třeba polezu na vrchol nějaké osmitisícovky...

Vojtěch Janků (G7)

Foto © archiv V. Janků (G7)

Historická exkurze Osvětim, Krakov 22. - 23. 4. 2015

Osvětim. Koncentrační tábor. Druhá světová válka. Smrt. Přirozená asociace, jež se vybaví asi všem. Ale jen málo z nás si to opravdu umí představit. První dojem, když jsme přijeli? Krásný den, slunce svítilo a všude hodně lidí. Když jsme dojeli na místo, nepřipadalo mi na první pohled nijak zvláštní. Možná kromě přehnané kontroly lidí a kabelek před vstupem do areálu. Na začátku jsem nechápala a rozčílilo mě, že jsem se musela vracet k autobusu, protože moje kabelka byla příliš velká. Když jsem odcházela, už mi to tak nesmyslné nepřipadalo.

Po vstupu dovnitř jsme se rozdělili na dvě menší skupinky a já měla to štěstí, že jsem byla ve skupince s průvodcem, který mluvil skvěle česky. Jeho hluboký a tichý hlas dodával výkladu ještě větší hloubku. „Arbeit macht frei“. Každý to slyšel, každý to zná, ale jak popsat ten pocit, když projdete branou, kterou statisíce lidí prošly a už neodešly. Staré cihlové budovy plné historie, smutku a smrti. Navštívili jsme opravené budovy s výstavami, kde jsme mohli za vitrínami vidět hromady osobních věci všech těch lidí. Hromady „zbytečností“, které si brali nic netušící s sebou.

Já osobně jsem se pořád držela, ale když jdete přímo na místo, kde lidé umírali zbytečně, kde byli ponižováni a zabíjeni jen proto, že se nehodili, to by poohnulo i největším pokrytcem. Když jsme při odchodu od popravčí zdi potkali před námi naši skupinu, viděla jsem slzy. A nedivím se. Příběhy, které nám průvodce vyprávěl, skutečné věci, které se zde děly,

kteří byly prováděny na nevinných. Co mě dostalo asi nejvíc, byl život zdejších kápů, tedy trestanců pocházejících často z řad zločinců. Ti se „starali“ o pořádek mezi vězni a za to měli vlastní pokojíčky s tapetami, záclonami a teplem. Myslím, že nelidské podmínky, v jakých žili ostatní jako dobytek, jakoby ani nebyli lidmi, nikomu popisovat nemusím. Chlívek pro zvířata. Žádná hygiena. Žádné jídlo. Jak řekl náš průvodce: „Oni nemuseli přežít, protože další a další stále přicházeli.“ Pro nacisty to lidé nebyli. Doteď nechápu, jak je to možné. Jak je možné, že někoho nepovažujeme za člověka. Jak je možné, že se jednomu člověku podařilo postupem času vymýt mozek tolika lidem. Jak je možné, že bylo usmrceno tolik milionů lidí.

Je toho tolik, co by člověk mohl říct, tolik pocitů. Rozdíl při příchodu a odchodu je nepopsatelný. Nejdůležitější je, aby se takový horor už neopakoval, aby všichni věděli, jak to bylo naprosto proti všemu. A bohužel se nám to každým rokem vzdaluje, každým rokem odchází lidé, kteří mohou podat pravdivé a očitě svědectví o těchto hrůzách. Obdivuji všechny, kteří to dokázali a promluvili, a hluboce si jich vážím. Mladá generace musí znát pravdu. Nikdo na světě by neměl zapomínat, co znamená válka, diktatura. Je třeba si to stále uvědomovat.

Judita Skoumalová (G6)

Foto © M. Chmelíková (G6)

**Gastronomická soutěž
studentů němčinářů
Sachertorte
CMGaSOŠPg Brno, 28. 4. 2015**

1. místo:
Lucie Konečná (PL2)

2. místo:
Marta Prchalová (G3)
Klára Svobodová (G3)
Karolína Slámová (G3)

3. místo:
Judita Skoumalová (G6)
Marie Tomanová (G6)

Foto © archiv vyučujících NJ

**Studijně-poznávací zájezd
Velká Británie
3. - 8. 5. 2015**

Foto © archiv vyučujících AJ

Cesta ven pro Romy i gádže

Letošní vyhlášení cen Český lev bylo nečekaným překvapením snad pro všechny, kteří mu byli svědky. Cenu za nejlepší film (stejně jako dalších šest sošek) si totiž odnesl snímek *Cesta ven*, naprosto neznámý film, na který do kin přišlo méně než pět tisícovek diváků, obsazený samými neherci, a co víc, pojednávající jen a jen o problematice Romů v Čechách. Návštěvnost onoho filmu může skvěle odrážet i oblíbenost romské rasy mezi obyvateli České republiky. Ale i předsudky, které právě vůči Romům někteří z nás chovají. Romové, Cikáni - slova, která v každém z nás vyvolají velmi silný pocit. Snad i strach? Ale proč? Na internetu jsem se dočetl, že více než třetina dotazovaných Romů potvrdila, že byla v minulých dvanácti měsících terčem trestného, rasově zaměřeného útoku. Neměli by se tedy spíš Romové bát nás?

Je třeba mluvit v Česku o rasismu? Určitě. A právě v Česku. Nedalo mi to a na snímek jsem se podíval. A to by měl učinit každý, kdo má pochybnosti, kdo Romy bere jen jako „nemakačenka“, kteří žijí z našich daní, kradou, chovají se vandalsky, existují zbytečně či pouze „špiní“ naši republiku. Film zobrazuje velmi věrně situaci, ve které se naši spoluobčané ze sociálně slabších vrstev snaží vyžít, i když jim to systém rozhodně nijak neusnadňuje. V hlavě mi neustále zní věta hlavní hrdinky Žanety: „A jak mám asi získat praxi, když mě nikde nechťejí vzít bez praxe?“ Problematika tohoto etnika a diskuze o ní s sebou nese i jistá rizika, třeba že pravdu nejspíš budou mít všich-

ni. Ti, kteří rádi opakují vtipy o (ne)pracujících Cikánech, o jedincích s ne úplně kladnými vztahy k zákonům nebo autoritám, a i ti, kteří budou s jistotou prohlašovat, že Romové jsou bezpochyby diskriminováni, omezeni a utlačováni, nikde je nechťejí zaměstnat, což je tedy staví do pozice na hranici absolutní chudoby, kdy za možnost žít dál udělají téměř vše.

Nedávno jsem se dočetl o romském chlapci ze Slovenska, který vyhrál prestižní boxerskou soutěž, na níž zažil své chvíle slávy. Když se však vrátil domů, každému bylo jedno, co dokázal, kam to se svou pílí dotáhl. Jeho úspěch nikdo nezaregistroval, opět téměř zapadl do bezvýznamnosti. Je to neuvěřitelně kontraproduktivní a člověk se pak nemůže divit, že právě Romové jsou občas takovýmto přístupem ostatních nuceni k zoufalým činům. Dle mého názoru jsou to velmi zajímaví, talentovaní a podceňovaní lidé, kterým by se mělo dostat větší pozornosti a více možností. Krásný příklad nám předvedl právě režisér Petr Václav, který měl tu odvahu obsadit z devadesáti procent do filmu *Romy*. Cenu Českého lva za nejlepší výkon v hlavní roli si odnesla právě hrdinka jeho filmu, Klaudia Dudová. Snad se jí dostane větší pozornosti a uznání než mladému boxerovi ze Slovenska.

Je třeba ukázat, že se s takovými problémy dá něco dělat. Stejně jako učinila Žaneta cestu ven z romského ghetta, měli bychom i my učinit cestu ven z ghetta předsudků a nenávisti. Odrazovým můstkem nám může být právě *Cesta ven*.

Ondřej Voráč (G6)

... s prof. Markem Štěpánkem

1. Dobrý den. Mohl byste se nám stručně představit?

Jmenuji se Marek Štěpánek, je mi 29 let a na naší škole učím čtvrtým rokem. Jsem ženatý a zatím bez dětí.

2. Odkud jste?

Pocházím z obce Blažovice, která se nachází kousek za Brnem směrem na Vyškov. A až na asi dva roky zde žiji celý život. Do Brna to není daleko a je tam krásný klid.

3. Kolik máte sourozenců?

Mám mladší sestru, která pracuje ve zdravotnictví.

4. Jakou školu jste studoval?

Po maturitě na gymnáziu ve Šlapanicích jsem studoval na filozofické a pedagogické fakultě Masarykovy univerzity.

5. Jak Vás napadlo studovat učitelství, konkrétně dějepis a zeměpis?

Myšlenka věnovat se učení se u mě objevila již v dětství (hned za popelářem a astronautem následoval učitel ☺). Jako učitel se můžete podělit o to, co umíte a znáte, s ostatními, a tak přímo ovlivnit další generace. Jak dějepis, tak zeměpis jsem měl rád už na gymnáziu. Vždy mě zajímalo, kde se co děje, proč atd. A tak se oba tyto obory krásně doplňují.

6. Máte nějaké zájmy a koníčky? Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Hudebního a vlastně celkově uměleckého nadání jsem bohužel příliš nepobral. Takže se těmito činnostem pokud možno vyhýbám. Své zájmy směřuji spíše do oblasti sportu, ať už aktivně či pasivně. Rekreačně mi není cizí téměř žádný sport, docela dobře se během něj odrelaxuji.

7. Jaká je Vaše oblíbená kniha, film, skupina?

Film, četbu i hudbu využívám k relaxaci, takže vybrat to nejoblíbenější je pro mě celkem obtížné, je toho spousta. Pokusím se: kniha – fantasy literatura (*Zaklínač*), film – podle nálady (*Forrest Gump*), skupina – *DESmod*.

8. Jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Plány do budoucnosti moc nedělám (člověk nikdy neví, co bude). Ale určitě mezi ně patří rozšíření naší zatím dvoučlenné rodiny, další působení na naší škole apod.

Děkujeme za rozhovor!

Markéta Solnická (G8)

Mgr. Marek Štěpánek

- narozen 14. 3. 1986
- vystudoval gymnázium ve Šlapanicích, poté absolvoval FF a PdF MU v Brně (obor dějepis – zeměpis)
- v naší škole vyučuje čtvrtým rokem
- žije v Blažovicích u Brna
- je ženatý, má mladší sestru

Foto © archiv M. Štěpánka

**Edgar Allan Poe: *Havran*
(překlad Vítězslav Nezval)**

Jednou o půlnoci, maje horečku a rozjímaje
nad divnými svazky vědy prastaré a záslužné -
když jsem klímal v polospaní, ozvalo se znenadání
velmi jemné zaťukání na dvéře - a pak už ne.
„Je to návštěva, či zdání, bylo to tak nezvučné -
jednou jen a pak už ne.“

Ach, již při vzpomínce blednu! Myslím, že to bylo v lednu,
každý uhlík vrhal stín jen přede mne a dál už ne.
Toužil jsem po kuropění; - marně hledaje v svém čtení
ulehčení od hoře nad Lenorou - již poslušné
svěťice zvou Lenora - nad jménem dívky nadvzdušné,
jež byla mou a teď už ne.

Smutný šelest záclon vlaje z hedvábí a ohýbá je
s hrůzou - již jsem do té doby neznal ani přibližně;
abych skryl své polekání, říkal jsem si bez ustání:
„Je to host, jenž znenadání zaklepal tak neslyšně -
pozdní host, jenž znenadání zaklepal tak neslyšně -
jednou jen a pak již ne.“

Tu má duše vzmužila se; řek jsem bez rozpaků v hlase:
„Prosím, pane, nebo paní, odpusťte mi velmožně;
avšak, byl jsem v polospaní, když jste přišel znenadání,
přeslechl jsem zaklepání - je to skoro nemožné,
že jste klepal vy“ - a poté otevřel jsem úslužně -
venku tma a víc už ne.

Hledě dlouho do tmy z prahu, stoje v pochybách a v strachu,
dlouho snil jsem, jak si nikdo netroufal snít mimo mne;
ale ticho bez rušení, ani slůvka na znamení,
jenom plaché oslovení „Lenoro!“ zní zimničně,
to já šeptám „Lenoro!“ - a ozvěna dí zimničně
jenom to a víc už ne.

Vrátil jsem se do pokoje, velmi divě se a boje,
když jsem zaslech trochu silněj nový šramot poblíž mne.
„Jistě cos za chumelice padlo mi na okenice;
podívám se ze světnice, co jsi zač, kdo budíš mne -
ztlumím na okamžik srdce, najdu tě, kdo budíš mne;“ -
vítr a nic jiného už ne.

Vyrazil jsem okenici, když tu s velkou motanicí
vstoupil starodávňý havran z dob, jež jsou tak záslužné;
bez poklony, bez váhání, vznešeně jak pán či paní
usadil se znenadání v póze velmi výhružné
na poprsí Pallady - a v póze velmi výhružné
si sedl jen a víc už ne.

Pták v svém ebenovém zjevu ponoukal mne do úsměvu
vážným, přísným chováním, jež bylo velmi vybrané -
„Ač ti lysá chochol v chůzi, jistě nejsi havran hrůzy,
jenž se z podsvětního šera v bludné pouti namane -
řekni mi své pravé jméno, plutonovský havrane!“ -
Havran děl: „Už víckrát ne.“

Žas jsem nad nevzhledem ptáka, jenž tak bez okolků kráká
bezobsažnou odpověď, jež prozrazuje bezradné;
velmi dobře vím, že není skoro ani k uvěření
pták či zvíře, jež si lení v póze velmi záhadné
na poprsí nade dveřmi - v póze velmi záhadné
a říká si: „Už víckrát ne.“

Potom, sedě na mramoru, ustal havran v rozhovoru
jako duše v jedno slovo samotářsky zabrané -
až jsem si řek v duchu, takže nedošlo mu to až k sluchu:
„Věřím pevně na předtuchu, osud často okrad mne -
jak mé naděje, i on se k ránu odtud vykradne.“
Však havran dí: „Už víckrát ne.“

(...)

Jiří Habán (G6)

V průběhu MS v ledním hokeji jsme se zeptali:

MS v hokeji se koná letos v České republice. Sleduješ jej? Zdá se Ti, že se letošní MS od těch předchozích liší? Myslíš si, že náš národní tým postoupí do finále?

Jan Pokorný (G6)

Jasný, že MS sleduji! Je to parádní zážitek. Jsem rád, že se to hraje znovu v Česku. Možná i proto se toto mistrovství v očích českého diváka od ostatních trochu liší. Určitě se nás to víc dotýká, a tím pádem to více sledujeme a prožíváme. Samozřejmě chceme, aby naši hokejisté uspěli co nejlépe. Já osobně si myslím, že zatím podáváme slušný výkon, a doufám, že se nezahanbíme a že z toho bude na konci nějaká medaile!

Klára Imramovská (G7)

Dívám se jen na zápasy, kde hraje Česká republika. Liší se asi atmosférou, ale tu vnímám jenom proto, že se hraje doma. Chtěla bych věřit, že se do finále dostanou, a strašně jim fandím, ale trochu se bojím, že ve čtvrtfinále, nejspíše v semifinále narazíme.

Marie Schnirchová (PL2)

Snažím se to sledovat a myslím si, že se to moc neliší. Našemu týmu by se fandilo, i kdyby to bylo někde jinde. A co se týká finále, tak myslím, že náš tým má šanci a že když budeme všichni pořádně fandit a podporovat, tak že se třeba zadaří!

Kateřina Procházková (G6)

Mistrovství světa samozřejmě tradičně sleduji. Letošní mistrák se možná divákům ze zahraničí zdá jako každý jiný, ale pro mě a snad pro každého dalšího fanouška českého hokeje musí být výjimečný už jen proto, že se hraje tady u nás. Všechno je to tak nějak blízko, vnímáš to jinak ☺. Letošní kádr má určitě potenciál to někam dotáhnout, ale je potřeba výrazně zapracovat na obraně.

Jan Christian Kraft (G7)

Tak určitě ano, letos poprvé bedlivě sleduji všechny zápasy a raduji se z každého úspěchu našeho týmu. Myslím, že určitě postoupíme do finále, jsme celkem dobrý a sehraný tým s kvalitní obranou, a máme tak šanci na výhru! MS se určitě se od těch předcházejících liší, připadá mi, že náš tým je oproti minulým letům lepší a silnější a podpora fanoušků je kvalitní ☺.

Ondřej Horký (G4)

MS v hokeji sleduji. Myslím si, že letos zlomíme rekord v počtu diváků, takže v tom se asi liší... A českému týmu věřím maximálně na semifinále. Finále asi nebude ☺. A hlavně, na každém zápase je dobrá atmosféra!

Kateřina Pokorná (G8)

Dobrodruh v nás

Nikdy jsem nebyl dobrodruhem, Klukovské výpravy do lesa mi naháněly husí kůži, na tajemné prohlídky sklepení či půdy mě nikdo nezlákal. Povinné školní kurzy, jejichž hlavním úkolem je žáky stresovat, jsem absolvoval v posteli s fingoanou omluvenkou v kapse. Bezpečí a klid domova byly mé jistoty, džungle mimo něj mě zneklidňovala. Až do svých 18 let...

Na ten den nezapomenu. Bylo 15. listopadu 1995 a já jsem šel jako obvykle spořádaně ze školy domů. Od zastávky k domovním dveřím to bylo přesně padesát a půl metru. Dnes uznávám, že to je vzdálenost poměrně velká a že jsem měl být obezřetnější. Snad mě ale omlouvá fakt, že mě na tomto úseku nikdy nikdo nevyrušil, a tudíž mě nenapadlo, že by tomu tentokrát mohlo být jinak. Bezstarostně jsem tedy kráčet ulicí, v myšlenkách zabrán do problému, zda si do maturitního obleku pořídit modrou či bílou košili. Proto jsem si vůbec nevšiml dvou mužů v černém, kteří vyšli z vrat domu naproti uzenářství a dali se za mnou.

Již jsem sáhl do kapsy pro klíč, když tu se za mnou ozval hlas: „Pane Tomane, otočte se prosím a račte nás následovat.“ Musím přiznat, že jsem se celkem vylekal. Jak by taky ne, když mě na ulici oslovil úplně cizí muž jménem. Chtěl jsem rychle něco namítnout, ale jeho pohled nepřipouštěl protesty. Beze slova jsem se tedy vydal za ním. Ten druhý muž průvod uzavíral.

K mému úžasu jsme nešli do centra městečka, nýbrž do polí. Tam, zahalení mlhou, jsme se zastavili a z nebe se k nám snesl vrtulník. Menší muž mi beze slova pomohl nastoupit. Pak jsme se tiše vznesli do oblak. Asi po hodině jsme přistáli uprostřed neznámého objektu. Mí průvodci mi naznačili, abych nastoupil, a vedli mne opuštěnými chodbami až ke dveřím jakési kanceláře. Ty se nehlučně otevřely a já vstoupil do luxusně zařízené místnosti, vystlané plyšovým kobercem, v níž za těžkým mahagonovým stolem seděl starý muž v nákladném obleku.

Pokynul mi, abych se posadil, a pravil: „Pane Tomane, na doporučení důvěryhodné osoby jste byl vybrán pro jistý úkol. Přísně tajný, otázka života a smrti. Vhodné kandidáty jsme vybírali velice důkladně a zjistili jsme, že jedině vy plně odpovídáte všem našim požadavkům. Nuže, zde je váš oblek, zde falešný knír, peníze a revolver. Pan Smith vám vysvětlí vše potřebné.“

Nemohu vám zde přirozeně sdělit, o jaký úkol se jednalo, neboť byl povahy přísně tajné, zmíním se však stručně, co následovalo. Návštěva cizích krajů, kde bylo nedýchatelné vedro, nebo naopak strašlivý mráz. Žaživací potíže z exotické stravy a jedů, jež mi byly podávány. Průvodci hovořící nesrozumitelnými jazyky. Krásné ženy, jimž nebylo radno věřit, protože byly na straně nepřítelů. Setkání s britskou královnou i náčelníkem zapomenutého afrického kmene. Šifry, kódy, hesla. Bezesné noci i týdny strávené v bezvědomí. Honičky na střeších vlaků, pády z útesů a věží starobylých chrámů.

A když jsem se vrátil domů, již jsem věděl. Vzal jsem si bleďmodrou.

Simon Mawer: *Skleněný pokoj*

**Přel. Lukáš Novák,
Vyd. Kniha Zlín, ed. FLEET,
2. vyd. 2012, 392 s.**

Tentokrát jsem se rozhodla napsat recenzi z trochu jiného soudku. Opouštím vody filmové a vrhám se do neprozkoumaných vod knižních. Co mě k tomu rozhoupalo? Kniha, která mě bez přehánění zasáhla. Ano, to mi připadá jako velký důvod pro tuto změnu.

Pro mnohé bude tento titul možná již známý, těm se omlouvám, ale já se k němu proboužela džunglí beletrie až teď. Tak o co se tedy jedná? (*chvilé napětí...*) *Skleněný pokoj* (neboli *der Glassraum*, jak se v knize samotné často píše). Kniha britského autora Simona Mawera, kterému se naprosto detailně podařilo popsat, mimo jiné, Brno. Mě - jako hrdou Brňáčku, přitáhl už jen fakt, že se drtivá většina děje odehrává právě v Brně. Ale vezměme to všechno hezky popořadě.

Děj je tedy zasazen do Brna, kde se rozhodnou novomanželé Landaurovi usadit. Možná mnohým z vás jejich jméno napoví, o koho se jedná. Jestli jste tipovali majitele legendární továrny luxusních aut z počátku dvacátého století, máte úplnou pravdu. Tento fakt je pro celý příběh podstatný, jelikož z něj plyne, že tyto ústřední postavy nemají v žádném případě o finance nouzi. Oba jsou velcí pokrokaři a obdivovatelé všeho moderního a společně touží po výjimečném domě, kde by založili rodinu. Rozhodnou se pro návrh v té době ještě neznámého architekta Rainera von Abta. A tak začne

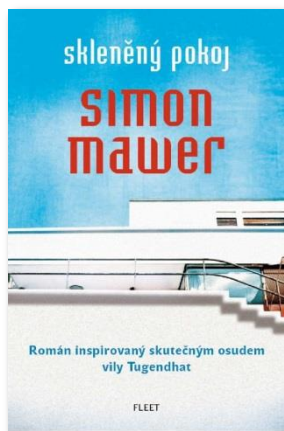
v Černých Polích stavba naprosto nadčasového a nevšedního domu. Možná už tušíte, že se jedná o klenot české architektury, tj. o vilu Tugendhat...

Děj knihy představují osudy lidí, kteří měli ve dvacátém století s tímto unikátem něco společného. A tak můžeme pozorovat časovou linii od zlatých dvacátých let přes hrůzy druhé světové války a komunistický útlak až po zmatené začátky České republiky.

Možná vás tento nástin děje zas tak neoslovil a divíte se, proč jsem této knize natolik propadla. Ale nechci vás připravit o brilantní zápletku a vzájemné proplétání osudů lidí, u kterých bychom nikdy neřekli, že je může cokoliv spojit. A hlavně, většina obsahu je vyprávěna podle skutečné události. Řekněte mi, co skrývá větší tajemno a napětí, než dovětek: „inspirováno skutečnou událostí“?!

(Abych nezapomněla: nedávno jsem si všimla, že román *Skleněný pokoj* dorazil i do naší školní knihovny v Domečku. Zajděte si ho půjčit, abych věděla, že moje recenze vůbec někdo čte 😊)

Eva Kellnerová (G6)

Paní Jaroslava je na lékařské kontrole a doktor ji povídá: „Paní Jaroslavo, je to s vámi zdravotně velmi špatné, vypadá to na operaci žaludku.“

„Pane doktore, já operaci nechci, je to nebezpečné, co by si moje rodina beze mě počala! Není nějaká jiná možnost, pane doktore?“

„Je, ale musíte jíst po dobu dvou měsíců jen zeleninu.“

Když paní Nováková odešla, ptá se sestřička doktora: „Opravdu bylo nutné, aby držela takovou dietu? Mně přišlo, že je zdravotně v pořádku.“

Doktor odpoví: „Taky že byla, ale ve frontě v obchodě s potravinami se předbíhat nemá.“

Sherlock Holmes a dr. Watson vyrazí tábořit. K ránu se probudí a nad nimi září hvězdná obloha.

„Watson, co vám ten pohled říká?“ ptá se Holmes.

„Myslíte astronomicky, meteorologicky, nebo teologicky?“ opáčí dr. Watson.

„Ne. Myslím, že nám někdo ukradl stan!“

„Paní Silná,“ povídá lékař pacientce, „s tou obezitou budeme muset něco udělat. V první řadě byste měla začít s lehkou atletikou.“

„A s čím konkrétně?“

„Přeskočit oběd a večeři.“

„Co dnes dáváte?“ ptá se muž v divadelní pokladně.

„Hubičku!“ odpoví slečna za přepážkou.

„Tak to bych chtěl hned tři.“

„Spíte při otevřeném okně, jak jsem vám minule radil?“ ptá se lékař v ordinaci.

„Ano.“

„A zmizela ta bronchitida?“

„Zatím jen počítač a mobil.“

Roztržitý profesor v kupé vlaku hledá jízdenku a ne a ne ji nalézt.

Revizor po chvíli říká: „Tak ji nehledejte, já vám věřím.“

„Ale já ji musím najít,“ opáčí profesor, „potřebuji se podívat, kam jedu!“

Syn píše rodičům z tábora:

„Nemějte o mě strach, je tu krásně, hezky odpočívám. Všechno je tu fajn. A co je to vlastně ta epidemie? Váš Honzík.“

David Zábaj (G6)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří
Habán, David Záboj, Kateřina Bielená,
Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Mgr.
Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmsps.cz](mailto:caso-
pis@cmsps.cz). Redakce si vyhrazuje prá-
vo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2015. Jeho
elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2015.